



ת"פ 47430/12/14 - מדינת ישראל נגד הרון אבו סיאם

בית הדין האזורי לעבודה באר שבע

ת"פ 47430-12-14 מדינת ישראל נ' הרון אבו סיאם
בפני כבוד השופט משה טוינה

מדינת ישראל
ע"י עו"ד יצחק ששון

בעניין: המאשימה:

הרון אבו סיאם
ע"י ב"כ עו"ד יוסי בוקר

נגד
הנאשם:

הכרעת דין

בהתאם להוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982, החלטתי לזכות את הנאשם.

1. ביום 20.7.2010 נפל מר אא"ס שהיה נכון לאותה עת קטין מגג של בית אריזה במושב בצרון ונחבל באורח קשה בראש ובגב.

2. בעקבות אירוע הנפילה הוגש בחודש דצמבר 2014 כתב אישום נגד מר אבו סיאם הרון (להלן: "**הנאשם**"). בכתב האישום טענה מדינת ישראל (להלן: "**המאשימה**") לעובדות המפורטות להלן.

1. בתאריך 01/07/10 נחתם זיכרון דברים בין חברת אסמון שלי בע"מ, ח.פ. 513459909 (להלן: "**המזמינה**") ובין הקבלן, מר הרון אבו סיאם, (להלן: "**הנאשם**" או "**מבצע הבנייה**"), לצורך פירוק מחסן ישן והקמת מבנה מחסן חדש במשק 86 במושב ביצרון.

2. לשם ביצוע העבודה הנ"ל העסיק הנאשם את העובדים אמין אבו סיאם, סקאב אבו סיאם ואא"ס.

3. בתאריך 20/07/10, הגיעו העובדים שלעיל לאתר העבודה.



4. לוחות אסכורית חדשים הונחו על גבי גג בית האריזה לצורך בניית המחסן החדש, ומשם הועברו ע"י העובד, אא"ס, לגג המחסן החדש, הצמוד לבית האריזה.

5. במהלך ביצוע עבודה זו התבקע גג בית האריזה, העשוי מלוחות אסכורית, והעובד אא"ס נפל לרצפת בית האריזה מגובה של כ- 6 מטרים ונחבל באורח קשה בראשו ובגבו (להלן: "הנפגע").

6. העובדים שנכחו במקום בעת התאונה היו סאקב אבו סיאם ואמין אבו סיאם.

7. מר יעקב סבן, מנהל המזמינה, נכח באותה עת בחדר הקירור שבבית האריזה ביחד עם אדם נוסף בשם איציק דואק, ומששמע את רעש הנפילה והבחין שהעובד מוטל פצוע על הרצפה, הזעיק אמבולנס למקום.

8. במועד התאונה שהה הנאשם מחוץ לגבולות מדינת ישראל^[1].

3. על בסיס העובדות המפורטות בכתב האישום ייחסה המאשימה לנאשם שורה של עבירות מכוח פקודת הבטיחות בעבודה [נוסח חדש] תש"ל - 1970, תקנות הבטיחות בעבודה (עבודות בנייה), תשמ"ח - 1988, תקנות הבטיחות בעבודה (עבודה על גגות שבורים או תלולים), תשמ"ו - 1986 ותקנות הבטיחות בעבודה (עבודה בגובה), תשס"ז - 2007 ; ובהן - עבירה של אי מינוי מנהל עבודה, העסקה של עובד בגובה בלא ציוד בטיחות, העסקת קטין בעבודה בגובה, והעסקת עובד בגובה ללא הדרכה.

4. בתשובה לכתב האישום הכחיש הנאשם את הטענה שבבסיס כתב האישום לפיה היה מעסיקם של העובדים ששמותיהם מפורטים בכתב האישום ביום האירוע. עוד הוסיף הנאשם כי יש לזכותו מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום בשל מחדלי חקירה מצד הרשויות אשר ביררו את האירוע; בירור שבסופו של יום הוביל לכתב האישום מושא הכרעה דין זו.

5. יוצא מכאן כי מוקד המחלוקת הסוגיה העובדתית של זהות מעסיקם של העובדים מושא כתב האישום ביום האירוע; ושאליה נלווית טענת הנאשם לזיכויו בשל מחדלי חקירה.

6. אך קודם שאגש לבירור העובדתי בשאלת זהות המעסיק מבקש אני להוסיף הערה לסדר:

בנוסף להליך הפלילי מושא פסק דין זה התנהל הליך שהתברר בתיק ב"ל 29516-09-12, בתביעה שהגיש הנפגע מר אא"ס לזכויות כנפגע עבודה. להליך זה צורפו הנאשם וחברת אסמון שלי בע"מ כצדדי ג' על ידי המוסד לביטוח הלאומי. בפסק הדין שניתן בהליך האמור בנובמבר 2014 קיבל בית הדין את הודעת צד ג' נגד הנאשם ודחה את הודעת צד ג' נגד חברת אסמון. בתמצית קבע בית הדין כי הנאשם היה מעסיקו של מר אא"ס



במועד האירוע.

כידוע ההכרעה בהליך הפלילי מחייבת בהליך האזרחי[2] אך לא להיפך. מכאן שאין הקביעה בפסק הדין שניתן בתביעת הנפגע לזכויות כנפגע עבודה מחייבת בהליך הפלילי מושא הכרעת הדין זו, בשאלת היותו של הנאשם מעסיקם של העובדים מושא כתב האישום. בפרט הדברים נכונים במקרה שלנו שבו היקף הראיות שנשמעו בהליך הפלילי רחב מזה שנשמע בהליך שהתנהל בשאלת זכויות הנפגע מכוח חוק הביטוח הלאומי.

7. את הבירור העובדתי בשאלת מעסיקם של העובדים באירוע מושא כתב האישום מבקש אני לפתוח בהצגת עובדות שעיקרן אינן במחלוקת והן כדלקמן:

א. ביום ה- 1.07.2010 נחתם זיכרון דברים בין חברה בשם אסמון שלי בע"מ להלן: "**המזמינה**" לבין הנאשם, להקמת מבנה מחסן במושב ביצרון בגודל של כ- 350 מטר להלן: "**המבנה בהקמה**"[3]. זיכרון הדברים המדובר אינו ההסכם היחיד המתייחס להקמת המבנה בהקמה משאין מחלוקת כי המזמינה חתמה על הסכם נוסף המתייחס להקמת אותו מבנה עצמו עם חברת סייף מתכות. הסכם נוסף זה נחתם לטענת מנהל המזמינה, העד יעקב סבן, למראית עין לכיסוי רישום עלויות הקמת המבנה.

ב. המבנה שהוא עניינו של זיכרון הדברים היה במקור לול אותו ביקשה המזמינה להסב למחסן[4].

ג. צמוד למבנה בהקמה היה בית אריזה ישן.

ד. ביום ה- 20.07.2020 נפל מר אא"ס מגג בית האריזה הישן ונפגע באורח קשה.

בשלב שבו התרחש אירוע התאונה היה המבנה בהקמה בשלבי סיום[5].

8. מששאלת זהות מעסיקם של העובדים נתונה במחלוקת בין הנאשם למאשימה, מוטלת על המאשימה החובה להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשם הוא שהעסיק את העובדים מושא כתב האישום ביום האירוע.

לצורך הוכחת הטענה להיותו של הנאשם המעסיק הביאה המאשימה לעדות את העובדים מושא כתב האישום - אא"ס (הנפגע), אבו סיאם סאקאב ואבו סיאם אמין; ואת מר יעקב סבן הבעלים והמנהל של חברת אסמון שלי בע"מ. בנוסף הגישה המאשימה לתיק בית הדין שורה של מסמכים: זיכרון הדברים מיום ה- 1.7.2010 ועדויות



שנגבו מהעדים ומהנאשם.

להשלמת התמונה אוסיף כי רשימת העדים והמסמכים שהוגשו לבית הדין מטעם המאשימה אינה מצומצמת לאותם עדים ומסמכים שצוינו לעיל אלא שהעדים הנוספים הכוללים את מר סבן שמעון אחיו של מר יעקב סבן, חוקרי המשטרה והעדה הגב' זילדר מפקחת במנהל הבטיחות, אינם יכולים לשפוך אור בשאלת זהות המעסיק שכן מעורבותם היא מהשלב שלאחר הנפילה ואף לא אחד מהם יכול לשפוך אור על ההתקשרות שבין המזמינה לבין הנאשם ועל היחסים שבין הנאשם לעובדים מושא כתב האישום.

מצד הנאשם העיד הנאשם עצמו והעד מר וואיל אלמגידם, הבעלים והמנהל של מסגריית אל שורוק וסייף מתכות בע"מ.

9. בתמצית זיהו עדי המאשימה את הנאשם כמי שהעסיק את העובדים מושא כתב האישום ביום האירוע וכך העידו:

בעדותו סיפר מר אבו סיאם סאקב כי הגיע ביום האירוע למושב ביצרון לעבוד אצל הנאשם. בהקשר זה נשאל העד בעדותו והשיב:

"ש. אתה הגעת לביצרון באותו יום לאיזה צורך?

ת. מה זה ביצרון?

ש. למה הגעת למושב שבו קרתה התאונה.

ת. לעבוד.

ש. אצל מי עבדת באותה תקופה?

ת. אצל אהרון.

ש. הוא היה המעסיק שלך ומי ששילם לך כסף?

ת. כן. "[6]

בדומה העיד מר אמין אבו סיאם שנשאל וסיפר:

ש. אתה אמרת שאהרון בעל הבית. למה אתה מתכוון?



ת. הוא מעסיק אותנו.

ש. איפה הוא העסיק אותכם ביום התאונה?

ת. איפה שהיתה התאונה". [7]

כך גם נשאל והשיב הנפגע אא"ס כי הוא הובא לעבודה על ידי העובד אמין אבו סיאם, שהוא "עובד אצל הנאשם והנאשם הוא הבוס". [8]

העד יעקב סבן סיפר כי נפגש עם הנאשם לאחר שבדק "דרך המחסן של חומרי הבניין, מי הקבלנים הרלוונטיים" וחתם אתו על הסכם להקמת המבנה כאמור בזיכרון הדברים. העד סיפר כי הנאשם התחיל את הבניה באתר עם צוות משלו. [9]

עוד נשאל העד מר יעקב סבן והשיב:

ש. הפועלים שהגיעו לשטח ביום התאונה, של איזה קבלן הם היו?

ת. שלו (של הנאשם, הוספה שלי - ט.מ.).

ש. איך אתה יודע?

ת. פגשתי אותם אחרי התאונה ואלה העובדים שהוא העסיק אותם.

ש. מי מהעובדים הללו הועסקו על ידך ישירות?

ת. אף אחד.

ש. מי שילם את השכר לעובדים עבור העבודה בשטח.

ת. רק הוא. [10]

10. מנגד גרסת הנאשם היא כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום יולי 2010 היה שכיר של מסגריית אל שורוק ומטעמה חתם על זיכרון הדברים. עוד סיפר הנאשם כי :

" בזמן של המקרה עבדתי יום אחד בריצפה ואחר כך התקשרו אליי שאני צריך לצאת לעומרה לחאג' ואז אמרתי ליעקב עצמו שאני לא יכול לעשות את העבודה כי אני יוצא עם אחי והמשפחה ואמרתי לו שאני אביא לך



חוזה מהשורוק והבאתי לו חוזה מהשורוק". [11]

כן הציג הנאשם את אותו חוזה, שלטענתו החליף את זיכרון הדברים לאחר שהבהיר כי אין הוא יכול לבצע את העבודה וכבר ביום 8.7.2010 יצא את הארץ לירדן, ולא שב עד אחרי האירוע [12].

מכאן שגרסת הנאשם היא, כי הוא עצמו איננו הקבלן אשר ביצע את העבודה במבנה ובפרט לא היה הקבלן והמעסיק של העובדים מושא כתב האישום ביום האירוע.

העד מר וואיל אלמדיגם, אישר כי הנאשם הועסק אצלו כשכיר. עוד הוא אישר כי החברה שהוא מנהלה ביצע סוגי עבודות כאלה המפורטים בסיכום הדברים מיום 1.07.2010. אוסיף כאן כי העד לא יכל להציג תלושי שכר או מסמכים אחרים שיש בהם כדי להוסיף ולתמוך בגרסתו לטענתו בשל חלוף השנים ולכך אדרש בהמשך.

11. יש קושי גדול בקבלת גרסת עדי המאשימה בנסיבות עליהן אעמוד מיד ובשל הסתירות שבין האמור בעדותם לבין גרסאות שמסרו בעבר ועל כך להלן:

א. מעדותו של הנפגע מר אא"ס עולה כי יום האירוע היה היום הראשון לעבודתו באתר. נכון לאותו מועד היה הנאשם בחו"ל ועל פי עדות הנפגע הוא עצמו התקבל לעבודה על ידי אמין אבו סיאם, אשר נתן לו הוראות במקום וקבע את שכרו. וכך סיפר הנאשם בעדותו:

"ש. אני רוצה להבין, מי הקבלן, אמין או הנאשם?

ת. העבודה לנאשם אבל קבלן המשנה, כמו שאומרים, זה אמין.

ש. עם מי סיכמת את תנאי העסקה שלך, כמה תעבוד?

ת. גם אמין (העד אמין אבו סיאם, הוספה שלי - ט.מ.)". [13]

ב. הגרסה האמורה של הנפגע אבו סיאם, היא גרסה התואמת הודעה שנגבתה ממנו ביום 5.5.2013; וכך נשאל שם העד והשיב:

"ש. כמה זמן לפני תחילת עבודתך בביצרון סיכמת על עבודתך עם הרון?

ת. אני סיכמתי על עבודה עם אמין שהוא היה מטעם של הרון.

ש. האם עבדת קודם אצל הרון?



ת. לא. "

ג. העד מר אמין אבו סיאם היה העובד הוותיק והמקצועי מבין העובדים שעבדו באתר ביום האירוע. הוא אשר אסף את העובדים לעבודה ביום האירוע והוא כאמור מי שסיכם את תנאי העסקה עם הנפגע. רק כדוגמא למעורבותו של מר אמין אבו סיאם בהתנהלות באתר העבודה, אפנה לעדותו של העד סאקב שהעיד כי ביום האירוע קיבל הוראות ממר אמין אבו סיאם [14].

עם זאת, מר אמין אבו סיאם עשה כל מאמץ להרחיק את עצמו ולהקטין את מידת מעורבותו כבעל סמכות וכמי שהיה אחראי בפועל על העובדים ביום האירוע.

כך בהודעה שנגבתה באותו יום מספר העד אמין אבו סיאם:

"היום סמוך לשעה 11:00 בערך לא יודע בדיוק באתי לביצרון לראות את בני הדודים שלי אא"ס וסאקב עלי אבו סיאם. באת לבקר אותם כי ידעתי שהם עובדים בביצרון ובדיוק איך שבאתי עוד לא הספקתי לעבור 5 דקות, שמעתי במ ואז התחלתי לצעוק כי ראיתי שאא"ס נפל והדם שלו על הריצפה" [15].

בעדותו בפני סיפר מר אמין אבו סיאם כי היה עובד רגיל כיתר העובדים באתר ולא נתן הוראות ליתר העובדים. [16]

המאמץ שעושה מר אמין אבו סיאם בהמעטת מעמדו באתר ביום האירוע ובכלל; ומסירת הודעה שהיא אי אמת במובהק לחוקר המשטרה ביום האירוע - כאילו הוא בא לאתר לביקור בשעה 11:00 בערך בעוד שהוא זה שהביא את יתר העובדים למקום העבודה - מטילים צל כבד על גרסת העד.

בהקשר זה אוסיף עוד כי העד אמין ניסה להסביר את הגרסה שמסר לחוקר המשטרה בהלם שבו היה נתון בעקבות האירוע התאונתי. גם לטענה זו אין בידי לתת אמון שכן, במסירת הגרסה שאיננה אמת במובהק בשלב בו נגבתה ההודעה חשיבות של ממש בהססת החקירה לכיוונו של הנאשם (שהיה כאמור בעומרה באותה עת), כמי שהיה המעסיק. עוד אומר כי ההסבר התמים שנתן העד לגרסתו בהודעה שמסר למשטרה איננה מתיישבת עם הודעה שמסר העד סאקב אבו סיאם. הודעה שגם בה יש ניסיון מכוון להמעיט ולהרחיק את מר אמין אבו סיאם כאחראי לאירוע; וכך נשאל העד סאקב בהודעה והשיב:

"ש. איך הגעתם לביצרון?

ת. הרון דאג לנו שמישהו מרהט לא יודע מי יביא אותנו לביצרון".



כאמור אין מחלוקת כי אמין הוא שהביא את שני העובדים האחרים לביצרון, ואמין והוא - קרובי משפחה. אין גם מחלוקת כי הרון הנאשם היה בעומרה ומכאן שלא יכול היה לדאוג להרגעת העובדים ממקום העבודה ביום התאונה. מכאן שגם האמירה של העד סאקב בהודעתו למשטרה שהוא איננו מכיר את מי שהביא אותו למקום האירוע היא בלשון המעטה אינה אמת. מכאן שמדובר במאמץ מתואם של העדים סאקב ואמין בשלב מסירת ההודעה למשטרה שמטרתה להפנות את החקירה לכיוונו של הנאשם; ולא בגרסאות תמימות של הצגת דברים שאינם אמת בעקבות ההלם מהאירוע.

ד. עמדתי לעיל על חוסר האמת בהודעה שמסר העד סאקב אבו סיאם לחוקר המשטרה ביום האירוע.

גרסה אחרת שמסר העד סאקב אבו סיאם שיש לה השלכה ישירה לשאלת זהות המעסיק ועומדת בסתירה לגרסה שמסר העד בעדותו בפני - היא גרסה שמסר העד בהליך שהתנהל בתיק הביטוח הלאומי שם לשאלת בית הדין השיב:

"יעקב היה משלם לנו. אני שמעתי אבל אני לא זוכר מה (שיעקב הורה לנפגע לנקות את הגג ממנו נפל, הוספה שלי ט.מ). אני לא שמעתי אותו."

כזכור בעדות בפני טען העד כי את השכר קיבל מהנאשם.

במצב דברים שבו העד סאקב אבו סיאם מוסר גרסאות כוזבות הן למשטרה והן לבית הדין בנקודות מהותיות לקביעת זהות המעסיק, לא ניתן לבסס את הקביעה כי הנאשם הוא המעסיק על עדותו.

ה. כאמור גרסתו של מר יעקב סבן היא כי התקשר בשם המזמינה עם הנאשם ביחסי קבלן מזמין שבמסגרתן היה אמור הנאשם לדאוג להקמת המבנה.

במצב דברים שכזה, ההיגיון מחייב כי לאותה התקשרות יש ביטוי בחשבונות ובקבלות המעידות על ביצוע התשלום לנאשם. חשבונות וקבלות כאמור המעידים על ביצוע תשלום כלשהו לנאשם, אין. כך גם אין כל ביטוי לסכומים ששילם מר סבן לטענתו לנאשם באמצעות אחרים בין באמצעות תשלום לספקים ובין בתשלום אחר.

מציאות זו לכשעצמה, העדר ביטוי לתשלומים ששילמה המזמינה לנאשם עבור הקמת המבנה, שעה שמדובר בסכום בסדר גודל של 100,000 ₪ היא לכשעצמה מחייבת את דחיית הגרסה של מר סבן להתקשרות שהתקיימה בפועל בין המזמינה לבין הנאשם להקמת המבנה [17].



בהקשר זה אוסיף לכך יש להוסיף את ההתנהלות התמוהה של מר סבן אשר מיד ובסמוך לאירוע חתם על טופס ב"ל 250[18] בתור מנהל/המעסיק של הנפגע; ומיד לאחר מכן משהתבקש למסור הודעה למשטרה גם כן ביום האירוע סירב בנימוק שהוא מבקש להתייעץ עם עורך דין טרם מסירת הודעה.

עוד אוסיף. הקמת המבנה מושא זיכרון הדברים הינה משימה המצריכה ניהול ופיקוח שוטפים ותיאום עם גורמים שונים. במועד אירוע התאונה היה המבנה בהקמה בשלבי סיום על אף שהנאשם יצא את הארץ סמוך מאוד לתחילת העבודה. לטענת העדים אמין אבו סיאם וסאקב אבו סיאם, הפיקוח האמור נעשה על ידי הנאשם בהיותו מחוץ לישראל. בעדותו טען מר יעקב סבן כי כלל לא היה מודע להיותו של הנאשם בחו"ל.

לטעמי, שתי הטענות הנ"ל של העדים ושל מר סבן, אינן עומדים במבחן היגיון החיים: בפרט כאשר המבנה בהקמה הוא בתחומי המשק בו התגורר מר סבן ומכאן שהטענה כי האחרון לא היה מודע להעדרו של הנאשם מהאתר - איננה סבירה.

זאת ועוד. הנאשם בחקירתו מיום ה- 7.9.2014, מצביע על מר יעקב סבן כמי שמעסיק ישירות את העובדים באתר בו אירע האירוע מושא כתב האישום. גרסה זו של הנאשם מקבלת תמיכה בגרסאות שמסרו העובדים המוזכרים בכתב האישום על הוראות שקיבלו ממר יעקב סבן, ועל שכר ששולם להם ישירות על ידו. אומר מיד, כי אין באותן גרסאות או בטענת הנאשם, כדי להצביע על מר יעקב סבן כמי שהעסיק ישירות את העובדים. עם זאת, גרסה זו של הנאשם המצביעה על מר סבן כמעסיק למעשה לא נבדקה בפועל ועל כך בהמשך.

לאור האמור לעיל במקובץ - העדר מסמך או עדות אובייקטיבית היכולה לתמוך בגרסתו של מר יעקב סבן לפיה שולם לנאשם תמורה בהתאם לזיכרון הדברים עבור ביצוע עבודת הבנייה, סירובו לתת גרסה בטרם התייעץ עם עורך דין לחוקר המשטרה ביום האירוע, אותם טענות של הנאשם ושל העובדים המצביעות על מר סבן כמעסיקם, חוסר הסבירות שעולה מגרסתו של מר יעקב סבן לפיה הפרויקט קודם ונוהל על ידי הנאשם ובאחריותו בעת שהנאשם עצמו שוהה מחוץ לישראל שלכך לא היה מודע - כל אלה במצטבר יש בהם כדי להטיל ספק במהימנות עדותו של מר יעקב סבן באופן שלא ניתן לקבוע על בסיס אותה עדות כי הנאשם הוא מעסיק של אותם עובדים.

12. אין אני רואה מקום להאריך בגרסת הנאשם. אומר רק, כי כבר בתחילת חקירתו טען הנאשם, כי הוא עצמו שכיר ואין הוא מעסיקם של העובדים מושא כתב האישום. כך לדוגמא, נשאל הנאשם בחקירתו על ידי חוקרת התמ"ת מיום 8.2.2011, והשיב:

"ש. האם אתה קבלן שביצע עבודות בניה בבית האריזה אסמון בע"מ בו התרחשה תאונת העבודה לאבו סיאם חמדאללה ביום ה- 20/07/2010?



ת. לא, אני לא קבלן. אני פועל עובד, אני לא הייתי פה, אני הייתי בסעודה וגם לפני חודשיים הייתי בחופש.

ש. האם אתה מנכ"ל ה חברה, מה מספר החברה שבבעלותך?

ת. לא אני פועל רגיל. יש לי תלוש משכורת, אני עבדתי בביצרון אחרי שבאתי

מסעודיה, אחרי שהפועל הזה נפל."

טענות אלה של הנאשם, לפיהן, בעת הרלוונטית לכתב האישום, היה שכיר ואת העבודה המצוינת בזיכרון הדברים, קיבל כעובד של חברה בה הועסק, כלל לא נבחנו. כך לדוגמה לא התבקש הנאשם להציג תלושי שכר. טענות הנאשם לא נבחנו אל מול מעסיק שכלל לא נחקר ועליו הנאשם לא נשאל. ההסכם שהציג הנאשם בין המזמינה לסייף מתכות, המתייחס להקמת המבנה מושא כתב האישום, לא נבחן.

13. כאמור, הביא הנאשם לעדות את מר וואיל אלמדיגם, כעד מטעמו. העד אישר במקצת את גרסת הנאשם משאשר כי הנאשם הועסק כשכיר בחברות שבבעלותו. עוד יש לציין, כי אותו מר וואיל אלמדיגם, סיפר כי אין בידו אישורים על העסקתו של הנאשם כשכיר, כמו גם אישורים מהות הכספים שקיבל מטעם המזמינה חברת אסמון שלי בע"מ בשל חלוף הזמן, מהצגת הדרישה לראשונה בעדותו בבית הדין, לתקופה מושא כתב האישום.

14. על פי ההלכה "בהינתן תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, הרי שאין בקיומם של מחדלי חקירה, שלעצמם, כדי להביא לזיכוי של הנאשם. בחינת טענות הנוגעות למחדלי חקירה, תעשה בשני שלבים: תחילה יש לבחון האם מדובר כלל במחדל חקירה. רק אם המענה לשאלה הראשונה הוא בחיוב, יש לבחון את השאלה האם בשל מחדלי החקירה הנטענים, נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן. בחינה זו נעשית, תוך שקלול המחדלים הנטענים אל מול התשתית הראייתית שהונחה בפני הערכאה הדיונית". ע"פ 5633/12 און ניימן נ' מדינת ישראל פסקה 48 לפסק הדין.

15. במקרה שלפנינו, הפגמים עליהם הצבעתי בעדויות עדי המאשימה, מביאים למסקנה שעדויות אלה אינן מניחות תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם ברף שנקבע בדין הפלילי - מעבר לספק סביר. אותם מחדלי חקירה שמוצאים ביטוי באי בדיקת גרסת הנאשם באופן שיש בה כדי להפריך את אותה גרסה או לאשרה, יש בהם כדי לפגוע בזכות הנאשם להליך הוגן.

16. מהמקובץ עולה, כי המאשימה, לא עמדה בנטל שמוטל עליה, להוכיח את הנטען בעובדות כתב האישום שם נטען כי הנאשם היה מעסיקם של העובדים מושא כתב האישום. אשר על כן, וכאמור בפתיח להכרעת הדין, הריני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ער אני לעובדה כי כתוצאה אליה הגעתי משמעות קשה שכן בסופו של יום לא נמצא האחראי לאירוע הקשה המתואר בכתב האישום; עם זאת מהנימוקים שפורטו לעיל, אין מנוס מתוצאה זו.

ניתנה היום, ג' תמוז תש"פ, 25 יוני 2020, בהעדר הצדדים

[1] סעיפים א8-1 לכתב האישום

[2] סעיף 42 א לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971.

[3] ראה תשובת הנאשם לכתב האישום עמ' 5 לפרוטוקול שורה 26.

[4] ראה עדותו של שמעון סבן עמ' 77 לפרוטוקול שורות 2-3.

[5] כפי שעולה מעדותו של מר שמעון סבן אחיו של יעקב סבן אשר לאחר עצירת העבודה בערבות אירוע התאונה, הגיע לאתר לעבודות פיקוח וכך בתשובה לשאלה השיב ש"זה היה בשלב הסופי של העבודה, זה לא היה הרבה זמן" עמ' 76 לפרוטוקול שורה 7.

[6] עמ' 53 לפרוטוקול שורות 16-23.

[7] עמ' 38 לפרוטוקול שורות 23-26.

[8] עמ' 9 לפרוטוקול שורה 24.

[9] עמ' 80 לפרוטוקול שורות 8,9.



[10] עמ' 80 לפרוטוקול שורות 11-18.

[11] עמ' 96 לפרוטוקול שורות 8-10.

[12] עובדה שלא יכולה להיות עליה מחלוקת לאור החתימות בדרכון הנאשם.

[13] עמ' 10 לפרוטוקול שורות 15-18.

[14] עמ' 60 לפרוטוקול שורות 21-25. ש. אתה מאשר שהעובדה בביצרון ואתה אומר שמי שנתן לכם הוראות עבודה, זה מי? ת. באותו יום? ש. מי נתן לכם הוראות? ת. באותו יום אמין ושבוע שבועיים לפני הרון היה נותן הוראות לאמין. לפני שהוא נסע לסעודיה".

[15] גרסה עליה חזר בעדותו בבה"ד בתיק הביטוח הלאומי: "ש. האם אתה יכול לספר לבית המשפט מה היה באירוע? ת. מה שהיה סיפרנו נכון, רשום אצלכם בחקירה במשטרה, אחרי 4 שנים או 5 שנים קשה לי לזכור. אני מצהיר שמה שאמרתי לחוקר המשטרה זה מה שהיה"

[16] עמ' 49 לפרוטוקול משורות 11 - 16.

[17] לטענת העד הארכיון שלו נשרף בשנת 2014, עמ' 89 לפרוטוקול שורה 19. עם זאת, יש לציין כי מסמכים המעידים על ביצוע תשלום לנאשם לא הוצגו גם בשלב החקירה.

[18] עמ' 95 לפרוטוקול שורות 32 עד עמ' 97 שורה 3.